

POHÁDKA

Amulet s perlou

Ilka Pacovská, 2017

„Zákony by měly lidem prospívat a ne je drtit! Copak už jsi opravdu pozbyl rozum?“

Dvě malé princezničky naslouchaly za dveřmi komnaty. Jedna se podobala druhé jako vejce vejci, jen barvu krajky na šatech měly rozdílnou – jedna růžovou, jedna zlatou, zrovna tak jako mašle ve vlasech. Vypadaly, jako by právě vystoupily ze zámeckého obrazu. Jenom úsměv jim na tváři chyběl.

„Už jsme ten zákon přece prodiskutovali,“ král za

dveřmi zvýšil hlas a královna ho rychle napodobila.

„Ale pro moje lidi i zemi, kterou jsi po svatbě připojil k té své, znamená tenhle zákon naprostou pohromu!“

„Přeháníš jako vždycky! Copak jsi neposlouchala, co říkal rádce? Já prostě nedovolím, aby se ty vaše magické potvory roztahovaly

po celém království! Ať si zůstanou v horách či bažinách, kde nikomu nevadí! Ve městech a ve vesnicích je nechci! A když to nedokážeš zařídit jinak, musí situaci vyřešit nový zákon!“

„Jaké potvory? Jak se jim opovažuješ nadávat?! Žijí v mém království už stovky let a jsou stejně užiteční jako všichni, kdo tu pracují.“

„Ale platí penězi, které se promění v listí nebo písek. Prodají koně a než kupující dorazí domů, má z něj osla. Nabízejí na trhu zlatou rybku, z níž se doma vyklube obyčejná plotice. Na tohle tu nejsme zvyklí!“

„Ale podvodníci existují přece všude, ne? I tady!“

„Jenomže si nepomáhají kouzly. Dají se odhalit. Prostě

a jednoduše zakážeme každému, kdo používá kouzla, vstup do města i na tržiště. A kdo neposlechne, skončí v žaláři.“

„Já nesouhlasím!

Rozumíš? Nesouhlasím!!“
královna už téměř křičela.

„Myslela jsem, že jsi
rozumný milující muž, ale
klube se z tebe despota
a tyran.“

„A z tebe se stává
ukřičená hysterická ženská.
Vezmi si něco na uklidnění
a jdi si lehnout.“

„Já tě nenávidím!“

„Fajn. Seber si saky paky
a vrat' se k mamince.“

„Možná to není tak
špatný nápad. Ale vezmu si
nejen saky paky, ale i svoji
půlku království a děti.“

„Děti si nevezmeš!“

Pokračování hádky už však princezničky neslyšely, protože je právě našla chůva a zahrnala je do vzdáleného zámeckého křídla, kde se dívenky učily číst, psát, tančit, vyšívát a některé dny i zeměpis, dějiny nebo cizí řeči.

Amálka i Diana poslušně zasedly ke svým vyšívacím

rámům. Očkem šilhaly po
chůvě, která otočila přesýpací
hodiny vedle kufříku
s barevnými vyšívacími
nitěmi a pohodlně se
uvelebila v oblíbené lenošce
s pletacími jehlicemi v ruce.

„Vyprávěj nám, chůvo,
jak se naši rodiče seznámili,“
škemrala Diana.

„Vždyť už jste to slyšely
tisíckrát,“ klesly ženě ruce

s jehlicemi do klína. Přejela princezničky láskyplným pohledem a dala se do vyprávění.

„Ani jako mladý muž si váš tatínek nenechal poroučet. Když ho chtěli oženit s bohatou, ale ne příliš chytrou princeznou Kordélií, utekl z domova a toulal se po světě. Asi po roce se chtěl vrátit domů, ale osud ho zavedl do sousedního

království, kde tehdy vládla
vaše babička královna
Ludmila. Je to maličké
království, ale krásné. Místy
je ovšem pro náhodné
zvědavce nebezpečné. Tehdy
moc nechybělo a váš tatínek
se málem utopil v močálu
u velkého jezera. Tenkrát
stoupila voda a močál byl
obzvlášť nebezpečný.
Zachránila ho bludička
Třepotalka. Darovala mu
lod'ku a světélkem vedla

vašeho tatínka až k pevnému břehu jezera. Jenomže loďka byla rozeschlá a zatékalo do ní. Jak váš otec hledal, čím by ucpal škvíru, narazil na poskládaný zastrčený pergamen se vzkazem:

Pomozte mi, prosím. Pán zpívající vody mě unesl a drží mě kouzlem ve svém podvodním sídle. Už brzo asi zapomenu, kdo jsem.

Princezna Anna. Ve vesnici pod hradem se tatínek

dozvěděl, že zdejší král právě zemřel žalem, protože beze stopy zmizela jeho jediná milovaná dcera. Rychle odnesl nalezený dopis královně Ludmile. Vaše babička se zaradovala, že princezna Anna žije a společně s vaším tatínkem naplánovali její záchranu. Poradila mu, jak zlého vodního pána ošálit, a půjčila mu kouzelnou perlu jako ochranu před mámením

zpívající vody. Když nastal
úplněk, tatínek v jeho světle
našel kouzelnou jezerní harfu,
s její pomocí vylákal Pána
zpívající vody ke břehu
a maminku vysvobodil.
Zamiloval se, požádal ji
o ruku a byla svatba. No a rok
po svatbě jste se narodily vy
dvě.“

„A jak to, že náš
královský dědeček umřel
žalem a babička Ludmila

ne?“

„Protože už tehdy byl nemocný a žalem se jeho nemoc velice rychle zhoršila.“

„A proč táta nemá rád kouzelné bytosti, když mu bludička pomohla?“

„Kdo říká, že je nemá rád?“ zarazila se chůva.

„Prý chce vydat zákon, aby žádné kouzelné bytosti nesměly do města,“ ošila se Diana a doufala, že tím neprozradí, jak s Amálkou poslouchaly za dveřmi.

„Zákon?“ podivila se chůva. „Kouzelné bytosti obvykle město nesnášejí. Proč by se král namáhal s vyhlašováním úplně zbytečného zákona?“

„Má tatínek pořád rád naši maminku?“ zeptala se tiše Amálka.

„Samozřejmě. Proč se ptáš?“ zpytavě se na ni zadívala chůva.

Princeznička s růžově zdobenými šaty však jen pokrčila rameny a zabořila nos do vyšívání, aby jí nebylo vidět do obličeje.

Chůva se opět pustila do pletení a po chvílce ji přemohla dřímota. Diana mrkla na Amálku. Ta obrátila přesýpací hodiny, aby se písek dosypal rychleji a obě se vyplížily na chodbu. Klíčovou dírkou nahlédly do otcovy pracovny. Pan král seděl u svého oblíbeného stolu a něco sepisoval. Malé princezny se vydaly hledat maminku, ale nikde ji nemohly najít. Teprve ze

zámecké věže zahlédly, jak vyšla ze stáje a vyhoupla se do sedla nejrychlejšího královského koně.

„Co když už se nevrátí?“ polekala se Amálka. „Didi, já mám strach.“

„Neplaš se, Ami. Máma by nás tu nenechala. Vrátí se,“ utěšovala sestřičku Diana, ale sama měla co dělat, aby se jí netřásl hlas.

Dívaly se z okna ještě dlouho poté, co se kuň s jejich maminkou ztratil v uličkách za tržištěm.

Z náměstí se ozvalo víření bubnu. Herold odložil paličky a zvučným hlasem přečetl nový králův zákon, který zapovídá osobám s kouzelným nadáním pobývat ve městech a přijímat odměny za magické služby.

Diana s Amálkou se loudaly zpět do své komnaty. Uviděly chůvu, jak se rozčiluje a mračí na královského rádce. „Tihle lidé na zámku pracovali celý svůj život a teď je vyháníte z města?! Žádný normální zahradník bez kouzel neudrží zdejší zahradu tak nádhernou jako ji máme teď. Královi sokolníci zůstanou bez práce oba dva. Co na to říká váš bratr Bubo? Pochlubil jste se

mu, že nový zákon je hlavně vaše dílo? Královniny komorné už si balí věci.

A kdo nahradí naši nejšikovnější pradlenu? Co jen to pana krále napadlo? Taková hloupost!“

„Nebud' drzá, chůvo. Král už měl plné zuby stížností na magické podvodníky, šejdíře a kartáře. Také se tu potajmu kšeftovalo s magickými lektvary. To

nevíš?! Byl nejvyšší čas s tím něco udělat,“ zaškaredil se rádce.

„Kdybyste nebyl líný tyhle záležitosti řešit, všechno by bylo v pořádku. Zajímalo by mě, co na nový zákon říká naše královna.“

„Co by říkala? Poslechně manžela jako vždycky.“

„Jen aby! Alespoň

komorná Doremilka měla dostat výjimku. Víte, jak bude našim princeznám chybět,“ vrtěla chuva hlavou a pan rádce se mračil čím dál tím víc.

„Cože?“ vykulily oči princezničky. „Doremilka odchází?! A kdo nás bude uspávat? Kdo nám bude zpívat její písničky?“ obě princezny se naráz rozplakaly. „My nechceme,

aby odešla.“

Rádce využil příležitosti a nenápadně se vytratil. Chůva měla co dělat, aby se nerozbrečela spolu s princeznami. „Nebojte se,“ utěšovala je, „až pojedete za babičkou Ludmilou na prázdniny, zase se tam s ní setkáte.“

U oběda se pan král rozzlobil. Když viděl, jak

jeho dcerky kropí polévku slzami a nímrají se v talíři, rozhodl, že budou až do odvolání jíst ve své komnatě, aby ostatním nekazily chuť k jídlu.

„Tohle nedopadne dobře,“ mumlala chůva, když Dianu s Amálkou odváděla.

Následující den princezničky marně čekaly, zda se maminka vrátí.

Vyptávaly se i tatínka, ale ten se jen kabonil a prohlásil, že už jsou dost velké, aby se na chvíli bez mámy obešly.

Chůva vzdychala kudy chodila a všichni na zámku byli smutní a zakřiknutí.

Nikdo se nesmál, nikdo nepobíhal sem a tam, nikdo si nezpíval.

Pozdě v noci byly Diana a Amálka probuzeny něžným poplácáváním.

„Mami!“ zajásaly obě,
ale královna Anna si přiložila
prst na rty.

„Bud’te potichu, at’
nevyrušíme tatínka.
Kdybychom ho probudily,
moc by se zlobil.“
Princezničky ji pevně objaly,
šťastné, že je opět s nimi.

„Tiše a rychle se
oblékněte do cestovního,
pojedeme k babičce,“ nařídila

maminka a zanedlouho už
Diana s Amálkou
podřimovaly v kočáře, který
se na mlasknutí kočího rozjel
a odvážel princezny, královnu
i chůvu pryč z rodného
zámku.

Druhý den kočár zastavil
na nádvoří hradu. Babička
Ludmila rozpřáhla náruč
a obě své vnučky srdečně
objala. Doremilka odvedla
princezničky do jejich nového

pokoje v horním patře, odkud
byl báječný rozhled po celém
kraji, dokonce uviděly
i jezero, z něhož kdysi tatínek
zachránil jejich maminku.
Sluníčko právě zapadalo
a koupalo své barvy
v rozčeřených vlnkách jezera.
Hned po večeři Doremilka
uložila Dianu a Amálku do
čistých postýlek a zpívala
jim, dokud neusnuly.

Jakmile pan král zjistil,

že jsou jeho dcerky i s
chůvou pryč, náramně se
rozzlobil. Přemýšlel, co
všechno své ženě provede,
dokonce i o válce uvažoval.
To už tak králové dělávají.

Rádce si mnul ruce
a potutelně se usmíval. Už
dlouho usiloval o to, aby se
král s královnou hádali. Čím
méně spolu budou mluvit, tím
větší bude jeho moc. Když se
král vyzuřil, rádce zdvihl

hlavu a pohlédl na svého panovníka. „Co kdybych zajel na hrad královny Ludmily a přivezl vaše dcerky zpět?“

„Ani jedna z královen je dobrovolně nevydá. Já je znám,“ pochyboval o rádcově návrhu král.

„Žádný strach, vaše veličenstvo, poradím si. Jen se musím postarat, aby

princezničky cestou
nebrečely.“

„Já nevím. Sám proti
hradu nic nezmůžeš.“ Vrtěl
král nesouhlasně hlavou. „Víš
co? Dám ti s sebou vojsko.“

„Kdepak, kdepak,“
zašermoval rukama rádce,
„potřebuju být nenápadný.“

„A co když tě chytanou?“

„Bez vojska jsem jen rádce – králův věrný sluha. Pokusím se jim vysvětlit, že princezny potřebují otce. Třeba se mi podaří sjednat nějakou přijatelnou dohodu.“

„Vidím, že jsi dobrý a věrný přítel. Budiž po tvém. Máš moje svolení,“ přikývl nakonec nešťastný král a poručil si velký džbán medoviny – prý na spaní.

Diana a Amálka se probudily na babiččině hradě a hned se vydaly prozkoumat, co je tu nového. Prohlédly si sklepení, kuchyně, salóny, a aby se co nejdéle vyhnuly pozornosti chůvy, zamířily do věže. Obvykle bývala prázdná. Jen výjimečně, když jinde nebylo místo, zde babička ubytovala některého sloužícího. Vyšplhaly po

točitých schodech, pro jistotu jen tak nedbale zakleपालy a aniž čekaly na pozvání, vstoupily dovnitř. Vtom se ozvalo zuřivé vrčení a proti nim vyrazila obrovská chlupatá bestie připomínající medvěda. Princezny se málem skutálely po schodech zpátky, jak se lekly.

„Lehni, Čumáčku, lehni! Nemůžeš sežrat každého hosta!“ ozvalo se zevnitř

a kdosi popadl zvíře za obojek. V okamžiku, kdy znovu zavrčelo, ho lehce klepl přes ucho. Psisko se uklidnilo a ustoupilo za svého pána. Na další pokyn si lehlo a jen po očku pozorovalo návštěvu.

„Nebojte se ho. Klidně pojd'te dál. Jdete za tátou?“

„Omlouváme se. Jenom jsme se chtěly rozhlédnout

z nejvyššího místa na hradě,“ vysvětlovala Amálka a sestru postrkovala před sebou, aby stála mezi ní a zvířetem.

„Kdo je tvůj táta?“
prohlížela si rozcuchaného kluka se Diana.

Kluk se usmál a odstrčil psa ke straně, aby návštěva mohla projít k oknu. „Táta je hvězdář. Jenomže včera musel narychlo odcestovat.

Pozor! Na jeho dalekohled raději nesahejte. Nemá to rád.“

„Jak se jmenuješ?“

„Táta je Tadeáš, já jsem Tomáš a tohle je náš Čumáček,“ pohládl psa.

„Pěkněj čumáček – má chování jako divoká šelma.“

„Jenomže je hodnej.“

Ještě nikdy nikoho nepokousal. Možná je malinko zlomyslnej a s oblibou děsí lidi, aby se ho polekali. Ale maximálně je olíže, nic víc.“

Princezny se s Tomášem i Čumáčkem rychle skamarádily. Po prohlídce věže se všichni vypravili do babiččiny knihovny, kde jim nový kamarád ukázal mapu hvězdné oblohy, známá

souhvězdí i Polárku, která ukazuje směr nočním poutníkům. Odpoledne si domluvili schůzku na nádvoří pod sochou rytíře.

„Trochu mi tady chybí zahrady,“ rozhlížela se Amálka mrzutě po nádvoří hradu, kde vítr honil prach po kamenném dláždění.

„Pod námi je skála, na té nic moc neroste,“ pokrčil

rameny Tomáš, „ale
kdybychom seběhli pod hrad,
měly byste na výběr. Zahradu
zeleninovou, květinovou nebo
nově vyčištěné a opravené
jezíčko s vodotryskem, ke
kterému teď chodí odpočívat
královna Ludmila. Tak co?
Co vás zajímá?“

„Vodotrysk,“
odpověděly obě sestry
současně. „Počkat!“ zarazila
je Diana. „Musíme se

převléknout za kluky, aby si mamka ani babička nevšimly, že opouštíme hrad.“

Tomáš na ně spiklenecky mrkl a přinesl vše potřebné, hlavně čepice, pod které si princezny mohly stočit dlouhé vlasy a schovat mašle. Navíc si vypůjčil vozík na zeleninu, se kterým vůbec nevypadali podezřele.

„Paráda!“ radovala se

Diana, jak snadno se jim podařilo proklouznout kolem stráží u brány.

Zamířili k parkovému jezírku s vodotryskem a věčně hladovými barevnými rybkami.

„Kdyby některá z nich byla kouzelná,“ posteskla si při pohledu na ně Amálka, „přála bych si, aby se rodiče zase měli rádi.“

Čumáček, který je všude provázel jako věrný stín, najednou zavrčel. Tomáš se rozhlédl, ale nic nepatřičného neviděl.

„Pojďme se projít ještě o kousek dál,“ navrhl Diana a ukázala k lesu.

„Vážně tam chcete? Za vesnicí není kromě potoka nic zajímavého. Jahody ani borůvky ještě nedozrály

a všude je spousta
mravenců,“ snažil se je
odradit Tomáš, ale marně.
Princezny ještě nikdy
v obyčejném lese samy
nebyly a poháněla je
zvědavost. Odevzdaně
vykročil za nimi s Čumáčkem
v patách. Pes znovu zavrčel
a Diana se otočila na Tomáše:
„Nevíš, proč pořád vrčí?
Nebolí ho zuby?“

„Spíš se mu něco nelíbí.“

„A co se mu nelíbí?“

„Jo, to kdybych věděl!
Nic divného nevidím,“
rozhlížel se Tomáš, ale
mimořádně zvědavého výra
na stromě si všiml pouze pes.

Přeskočili potok
a vstoupili do lesa.

„Au,“ vyjekla Amálka,
když ji popíchalý trny.

Diana zakopla o větev a rozplácla se přímo do mraveniště. Jak ji lesní mravenci začali kousat, poskakovala a setřepávala si je z oblečení. Amálka s Tomášem se rozesmáli, když viděli, jak křepčí po mechu.

„Nesmějte se a pojd'te mi pomoci ty kousavé potvory sundat,“ rozčilovala se Diana a dál poskakovala, než se

zbavila všech malých
útočníků s kusadly. Tomáš
sebral čepici, která jí při
divokém tanci spadla z hlavy
a pečlivě z ní vybíral všechny
nežádoucí mravenčí
průzkumníky. Amálka sestře
oklepávala záda i vlasy se
zlatou mašlí. Ani si nevšimli,
že se pes mezitím někam
zatoulal. Teprve vzdálené
štěknutí a vzápětí bolestné
zakňučení vzburcovalo jejich
pozornost..

Tomáš upustil čepici
a rozběhl se za zvukem.
„Čumáčku! Čumáčku, ozvi
se! Kde jsi? K noze pojd’!“

V okamžiku, kdy se
vzdálil z dohledu princezen,
někdo přes něj přehodil plášť
a prudká rána ho zasáhla do
hlavy podobně jako před
chvilí jeho psa.

„Kde je Tomáš?
Neslyším ho,“ začala Amálka

propadat panice a přitiskla se ke své sestře. Obě se vyděšeně rozhlížely a couvaly zpátky k potoku.

„Ale ale, kohopak to tu máme?“ oslovil je známý hlas a přes potok se na ně díval otcův rádce.

„Něco se stalo našemu kamarádovi. Pomozte nám prosím,“ začala jedna přes druhou líčit, co se jim právě

přihodilo.

„Samozřejmě že vám pomůžu,“ natáhl rádce ruku, aby mohly princezny bezpečně překročit potok.

„Odpočinete si v mém kočáru a já zatím někoho pošlu, aby se po vašem kamarádovi poohlédl. Loknete si čaje, a než ho dopijete, dáme všechno do pořádku. Potom vás zavezu domů.“

„Maminka se bude zlobit,“ vzdychla nešťastně Diana.

„Žádné strachy. Zařídím, aby se nezlobila,“ uklidňoval ji rádce a oběma princeznám podal šálky s čajem. Jen taktak je stihl zachytit, když obě po nápoji tvrdě usnuly. Naložil princezny do kočáru a přivolal muže, kteří ho provázeli.

„Kluka i psa hod'te do jezera,“ nařídil jim a ty Bubo Bubáku doneseš králi speciální psaníčko.“ Jakmile ostatní odešli, kývl rádce na svého bratra a zpod sedadla vylovil připravený svitek. Amálce stáhl z vlasů růžovou mašli, převázal s ní srolovaný dopis a nakonec z kapes vylovil tři lahvičky. Z každé kápl na mašli po jedné kouzelné kapce. „Jedna pro zapomnění, druhá pro

přeměnu těla, třetí pro bezstarostnou mysl,“ mumlal si sám pro sebe.

„Je ti, bratře, jasné, že kouzlo přeměny obvykle vydrží jen týden?“ olízl se Bubo. „Možná bych měl krále během té doby sezobnout...“

„Ale fuj! Nechci nikoho z královské rodiny zabít. Jen malinko pozměním jejich osud. Navíc je tu velká šance,

že se králi nový život zalíbí
a nebude si přát návrat do
staré podoby. Pokud si během
týdne ani jednou
nevzpomene, že byl původně
člověkem, zůstanou mu křídla
napořád.“

„Jenže co královna
Anna? Až se dozví o jeho
zmizení, začne ho hledat.“

„Nic se nedozví. Zítra ji
vylákáme k velkému lesnímu

jezeru.“

„Byla by blázen, kdyby
přišla osobně a riskovala, že
se jí znovu zmocní Pán
zpívající vody.“

„Strach o malé
princezničky ji tam spolehlivě
zavede, vsad' se.“

„Akorát že pořád nosí tu
svoji vzácnou kouzelnou
perlu, díky které ji král

vysvobodil. Ta ji ochrání.“

„Neochrání,“ sáhl rádce ke krku a vytáhl řetízek s perlou, „protože tu pravou mám já. Královna nosí jenom obyčejný šperk. Vábení zpívající vody neodolá.“

„Ty myslíš úplně na všechno,“ obdivně pokýval hlavou Bubo.

„Jistě,“ hrdě se zazubil

rádce, „umím kouzlit s daněmi, umím báječně plánovat a až trochu převychovám tyhle malé protivné princezničky, ožením se s Dianou a královská koruna mi sama spadne do klína. Tu druhou si můžeš vzít ty, když budeš chtít. Ale teď už se pohni, popadni dopis a leť.“ Bubo Bubák se proměnil ve výra a se svitkem se vznesl nad koruny stromů.

Najatí muži mezitím neochotně zabalili do pláště bezvědomého chlapce i psa. „K velkému jezeru je daleko,“ zafuněl pod tou tíhou nejslabší z nich. Ostatní se zarazili a pohlédli se na sebe. „Co je hodit do jezírka pod hradem? Jezero jako jezero ne? Tohle je mnohem blíž.“ Muži přikývli, změnili směr a po chvíli jejich náklad žbluňkl mezi barevné ryby. Ani se neohlédli a utíkali

pryč, jako by jim za patami hořelo.

Čumáček se ve studené vodě probрал jako první. Vyhrabal se z pláště a vši silou táhl svého člověka ke břehu. Plášť se však zapletl do vodních rostlin. Hafan ho musel pustit, aby se nadechl. Vtom se z rostlin vynořil kluk se zelenými vlasy, rozhrnul plášť a navlékl Tomášovi na krk perlu na šňůrce. Zručně

ho začal vymotávat z pláště
i z vodních rostlin a za
pomoci Čumáčka dovlekl
jeho bezvládné tělo na břeh.
Odhrnul si zelené vlasy z čela
a několikrát zatlačil na
nehybný hrudník. Zachráněný
Tomáš zalapal po dechu
a začal vykašlávat vodu. Po
chvíli se vzpamatoval.
Zvědavě si prohlížel
vodnického kluka: „Slyšel
jsem, že v jezírku bydlí starý
vodník.“

„Taky že jo. Můj děda tu žije už hezky dlouho. Já se k němu přistěhoval teprve včera, co začal platit nový zákon. Říkají mi Surfík.“

„Zachránil jsi mě. Copak ty nesbíráš utopené duše?“

„Ty už nesbírá skoro nikdo. Teď je v módě zachraňovat ohrožené vodní druhy.“

„A tvůj děda?“

„Abych řekl pravdu, pár krásných hrníčků má, ale bez dušiček. Opatruje v nich své nejdrahocennější perly.“

Vodnický kluk Surfík sundal Tomášovi z krku perlu na šňůrce a ukázal mu ji zblízka: „Tahle třeba umožňuje lidem dýchat pod vodou. Je docela vzácná.“

„Královna Anna nosí na

řetízku podobnou,“ podotkl Tomáš.

„Já vím. Znáám tu historii. Děda ji kdysi daroval králi, aby ho ochránila před mámením zpívající vody.“

Čumáček se zdvihl a nastražil uši. Tomáš se ohlédl a uviděl, jak z hradní brány vybíhají strážé. Vtom se mu vybavilo, co se v lese stalo. Někdo ho přepadl

a princezny... málem se mu zastavilo srdce. Vždyť on je propašoval ven z hradu a jestli se jim něco stalo, královna Ludmila z něj udělá zábu. Musí rychle zjistit, kam se dvojčata poděla. Kdo mu pomůže? Tiše zahvízdal tři různé tóny a za okamžik se kolem nich zatočil vzduch. Zničehonic se vedle nich zjevila štíhlá větrná dívka se stříbřitými vlasy.

„Seznamte se,“ řekl
Tomáš vodnickému klukovi,
„tohle je meluzína Fíalka.“

„Moje í ve jméně se
vyslovuje ještě delší,“
upřesnila meluzína
a rozcuchala Surfíkovi zelené
vlasý. „Co potřebuješ,
Tomáááši?“

„Moje á je kratší než
tvoje í,“ durdil se, ale hned
přeladil na vážnou notu.

„Můžeš prosím prohlédnout hrad, jestli se vrátila Diana s Amálkou?“

„To se rozumííí,“
zmizela jim na pár chvil z očí,
a když se vrátila, zavrtěla
hlavou. „Na hradě je
příííšerný zmatek, všichni je
hledajííí.“

„A za parkem v lese jsi
je nezahlédla?“

„Zkusíím se podííívat,“
zavířila kolem nich a hned
byla pryč. Tentokrát trvalo
mnohem déle, než se vrátila.
Dokonce s sebou přinesla
trochu jehličí, jak pospíchala.

„Mrzííí mě to, ale
nevííím, kde jsou. V okolííí
žádné dííítě lesem
nebloudííí.“

„Vrátím se na paseku,
kde nás přepadli. Čumáček by

mohl vyčenichat stopu.“

„Doprovodím tě,“
prohlásila Fíalka. „Já taky,“
přidal se k nim vodnický
kluk.

Na pasece našli čepici,
kterou Tomáš půjčil Dianě.
Veliký pes ji letmo očichal
a přes potok zamířil k lesní
cestě. Tady se však zastavil
a tázavě pohlédl na Tomáše.
Vodnický kluk i meluzína se

na hvězdářova syna podívali také. Tomáš Čumáčka pohládl a pokrčil rameny. Přemýšlel. Opravdu dál stopa nevede? Popošel o dva kroky a bedlivě zkoumal cestu. Jeho pozornost upoutaly nedávno vyryté koleje od vozu a za louží zahlédl stopu podkovy. Že by se princezny s někým svezly? Jenomže čerstvé stopy dvou koní nemířily k hradu, ale opačným směrem k velkému lesnímu jezeru...

Zvolna se začínalo šerit.
Tomáš bezradně přešlápl.
Ještě nikdy se nemusel
rozhodovat v tak důležité věci
sám. Na temeni měl pořádnou
bouli, ošklivě ho bolela hlava
a věděl, že by se měl vrátit
domů. Ale co princezny?

„Mrkneme se k jezeru,“
rozhodl nakonec a unaveně
vykročil kupředu.

„Potřebuješ najít vůz

a koně?“ zeptala se Fíalka,
a když Tomáš přikývl,
rozvířila kolem uschlé listí
a zmizela ve tmě.

Prolétla kolem cesty,
vystoupala nad vrcholky
stromů a ucítila závan dýmu.
V blízkosti velkého jezera
zahlédla ohníček. Podřimoval
u něj muž a kouř ohně se
mísil s vůní čaje. Na malé
mýtině měl přivázané koně
a hned vedle pod mohutným

dubem stál zdobený kočár. Meluzína do něj zvědavě nahlédla. No vida! Tomáš měl pravdu, princezny opravdu nasedly do vozu. Ve svém klučičím přestrojení spaly uvnitř. Jen dlouhé rozpuštěné vlasy prozrazovaly, koho vlastně obnošené šaty ukrývají.

Fialka se škvírou protáhla dovnitř a dýchla jim do obličeje. Princezny však

spaly jako zabité. Rozletěla se zpět za Tomášem, ale i jeho našla spícího na mechu ve společnosti Čumáčka. No a v nedalekém potůčku tiše pochrupoval Surfík. Meluzína jemně pohladila jejich vlasy a zalétla si odpočinout do květinové zahrady pod hradem.

Za svítání Fíalku probudila rosa. Zimomřivě se otřepala a rozlétla se k lesu,

aby zkontrolovala malé princezny. Zašimrala je na tvářích, zlehka pocuchala rozpuštěné vlasy.

Amálka si protřela oči a Diana zívla.

„Kde to jsme?“

„Nejspíš v tátově kočáře, ale...“ Amálka rozespale zamžourala na sestru.

Ta se natáhla k okénku,
„ale stojíme někde uprostřed
lesa a náš rádce si ustlal
venku.“

„Proč nás neodvezl
domů nebo k mámě?“

„Nevím,“ nakrčila čelo
Diana, „chová se divně. Dal
nám čaj, po kterém jsme
usnuly.“

„Neviděla jsi moji

mašli?“ protřepala Amálka deku, kterou byla přikrytá.

„Pst, probouzí se,“ sykla na ni sestra. Rychle se naklonily k okénku obě dvě.

„Jé, přišel náš sokolník.“

„Chůva říkala, že je to rádcův bratr. A drží v ruce moji mašli, podívej.“

„Proč nám vzali mašle?“

Já se bojím,“ šeptla Amálka.

„A já chci zase slyšet,
o čem mluví,“ opatrně
pootevřela dveře vozu Diana.
Meluzína zašustila ve větvích
dubu, aby odpoutala
pozornost mužů od kočáru.
Rádce se však jen natáhl
k ohništi pro konvici s čajem
a nalil hrnek sobě i bratrovi.

„Tak co? Jak to
probíhalo u krále?“

„Hladce jako po másle.
Svitek jsem položil na stůl
a čekal. Král ho našel, přečetl
kousek dopisu, stuhu si
přitiskl na tvář a konec
zvonec. Nechal jsem mu
otevřené okno na zahradu.
Vážně ho nemám
sezobnout?“

„Od kdy výrům chutnají
motýli?“

„Nevím jak ostatním, ale

mně chutnali vždycky.“

„Tak si nech zajít chuť.
Momentálně mám pro tebe
jinou práci. Tenhle dopis
doručíš královně Anně.
Pořádně přes něj uvaž tu
zlatou stuhu, ať nesklouzne.“

„Co jí píšeš?“

„Já? Já nic. Ale král jí
píše, že na ni i s dcerami čeká
v rybářské chatě u jezera, aby

se domluvili, co dál. Akorát musí přijít sama bez doprovodu.“

„Pozná tvůj rukopis.“

„Houby pozná! Umím královo písmo napodobit líp než ona.“

„A co když si Pán zpívající vody místo královny radši vezme její dcery?“

„Ty malé k vodě vůbec nepustím. Dostanou čaj a budou chrápat tady v kočáře. Až všechno vyřídíme, vrátím se s nimi na zámek. Než mě ustanoví jejich opatrovníkem, budu si pár týdnů hrát na hodného strejdu.“

Meluzína sledovala, jak rádce nasypal do konvice nový čaj z červeného sáčku. Foukla a uhasila mu pod

konvicí oheň. Rádce zaklel
a zašátral ve vaku po
křesadle. Jeho bratr Bubo
Bubák se mezitím proměnil
ve výra, popadl dopis za
zlatou stuhou a odlétl směrem
k hradu.

„Já se bojím,“ špitla
Amálka za okénkem.

„Dej pokoj! Teď musíme
něco udělat, nějak varovat
maminku před naším

rádce,“ mračila se Diana.

„Co když se rozzlobí?“

„Kdo? Rádce nebo maminka?!“ zaškaredila se Diana na ustrašenou sestru.

„Co chceš dělat?“ pípala Amálka.

„Až nám přinese čaj, tajně ho vylejeme. Potom budeme předstírat, že jsme ho

vypily a jako usneme.“

Meluzíně se plán malých princezen zalíbil.

V okamžiku, kdy rádce přinesl dívkám snídani a čaj, foukla koním do nozder prach a splášila je. Než rádce zvířata uklidnil a napojil, princezny měly čas něco sníst, vylít nápoj a předstírat spánek.

Rádce spokojeně zamnul

rukama: „Hezky se
vyspinkejte slečinky, už brzo
se ujmu vaší výchovy.“

Opatrně je přikryl a zabouchl
dveře kočáru. Uhasil oheň
a Diana potajmu z okénka
sledovala, jak odchází pryč.

Dívky si oddechly,
vystoupily z kočáru
a rozhlédly se.

„Tomááááššš,
Tomáááášššš,“ zašeptala

meluzína Dianě do ucha, aby nepolekala už tak dost vystrašenou Amálku. Zatočila uschlým dubovým listím a složila z něj na cestě šipku.

„Podívej! Někdo nám chce pomoci,“ popadla Diana svou sestřičku za ruku a odhodlaně vykročila vyznačeným směrem. Fialka je vedla vstříc kamarádům.

Jako první se proti

dívkách vyřítíl Čumáček. To bylo radosti! Amálka se úplně zapomněla bát. Hned se všichni skamarádili. Surfík princeznám ukázal, kde se mohou bezpečně napít.

Vtom se po lesní cestě tryskem přehnal kůň s jezdcem. Diana se polekaně otočila. „Kdo to byl?“ zeptala se Tomáše.

„To byla... to byla... to

byla královna Anna. Mával jsem na ni, ale vůbec si mě nevšimla.“

„Musíme ji dohonit a varovat,“ chytila princezna Tomáše za rukáv.

„Pozdě,“ vzdychl Tomáš, „za okamžik je u jezera.“

Princezna úplně neprinceznovsky zaklela:

„Sakra, sakra, do háje!
Zvorali jsme to! Musíme za
mámou. Doved' nás za ní.“

„Neblázni! K jezeru se
nesmí.“ Tomáš se zamyslel:
„Ale z vyhlídkového kamene
je na jezero vidět. Tam vás
vzít můžu.“

„Tak na co čekáme?
Jdeme!“ nedočkavě je
poháněla Diana.

Po chvíli už šplhali na skálu, odkud mohli pozorovat skoro celé jezero.

„Proč nemůžeme blíž?“
zajímala se Amálka.

„Protože by tě Pán zpívající vody zaklel a nechal by si tě ve své podvodní družině.“

„Ale náš táta odsud mámu vysvobodil,“ namítla

Amálka.

„Vysvobodit někoho z podvodní družiny je skoro nemožné. Musíš mít amulet, který tě ochrání před zpívající vodou. Pak za úplňku najít kouzelnou harfu Pána vod a do třetice je nutné celou dobu společně s harfou zpívat. Ale musíš zpívat krásně a čistě bez jediného falešného tónu. Pána i s družinou tím vylákáš na

mělčinu. Toho, koho chceš
vysvobodit, vezmeš za ruku
a odvedeš na břeh. Dokud
zpíváš, jste v bezpečí.
Jakmile ti ale harfa zmizí
z rukou, je potřeba
zachráněného co nejrychleji
odtáhnout co nejdál od
zpívající vody. Jinak se vrátí
a ty můžeš začít
vysvobozovat znova.“

Princezny pozorně
naslouchaly a zároveň bedlivě

pozorovaly břeh jezera.

„Podívej. Táhle je máma, vychází z chaty.“
Amálka se postavila a začala zuřivě mávat a volat.

„Namáháš se marně. Neuslyší tě,“ vrtěl hlavou Tomáš. „A taky by neměla chodit tak blízko k vodě.“

„Žádněj strach, máma nosí perlu, která ji ochrání,“

podotkla Diana.

Vodnický kluk Surfík se obrátil k Dianě. „Nechci tě děsit, ale mýlíš se. Perla, co má na krku, žádnou moc nemá. Ten správný amulet má na krku támhleten chlap, co se schovává dole ve křoví.“

„Rádce!“ podívaly se na sebe princezny. „Ukradl mámě perlu,“ dodaly dvojhlasně.

„Spíš zrádce,“ ušklíbl se Surfík a zamával na meluzínu. „Ty, Fíalko, dokázala bys mě přenést ke břehu?“

„Když se proměníš v něco malého, proč ne.“

„Co létající rybičku? Tu bys unesla?“

Meluzína přikývla, nadechla se, aby nabrala sílu

a sfoukla rybičku ze skály.

„Co chce dělat?“ snažila se Amálka zahlédnout, kam rybička doplachtí.

Surfík velice šikovně přistál na mělčině v blízkosti královny. Jak se nahnula, aby se podívala, co spadlo do vody, proměnil se zpátky ve vodníka a hbitě jí stáhl z krku šňůrku i s perlou.

„Hej! Kdo jsi?! Vrat' mi můj amulet!“ rozzlobila se královna.

„Tohle není amulet, nosila jste jen obyčejnou perlu. A pojd'te honem pryč, vaše princezny jsou v pořádku támhle nahoře.“ Královna zmateně následovala Surfíka, avšak znenadání zaslechla roztouženou píseň a zastavila se.

„Pojd'te, pojd'te odtud,“ snažil se ji vodnický kluk odtáhnout pryč od vody, ale královna Anna byla silnější. Vábivá píseň ji táhla k Pánovi zpívající vody, který se náhle vynořil z jezera a usmíval se na ni.

Surfík se bleskurychle proměnil v candáta, aby na sebe nepřitáhl pozornost, a odplaval stranou. Pán zpívající vody uchopil

královnu za ruku a odvedl ji pod hladinu.

„Tys to ale vymňoukl,“ zahvízdala candátovi kolem uší meluzína. „Ale perly umíš krást báječně. Co kdybych ti zahnal do vody támhletoho královského zrádce? Ukradneš perlu i jemu?“

Rádce se radoval, jak jeho plány báječně vycházejí, a chystal se odejít. Velice se

však podivil, když se náhle
vak s jeho věcmi zakutálel
k vodě. O své peníze
a lektvary rozhodně přijít
nechtěl. Rozběhl se za ním
a vtom vidí, jak se u břehu
plácá candát zamotaný do
řetízku s perlou. Honem
zkontroloval, zda má tu svoji
na krku. „Helemese.
Královniny perly by bylo
škoda a večere se konec
konců taky může hodit,“
vkročil jednou nohou do vody

a pokoušel se rybu uchopit rukama. Jak se naklonil, candát sebou mrskl, na pár vteřin se proměnil a vodnickou rukou mu uzmul perlu podobně jako královně. Než se rádce vzpamatoval, ze Surfíka byla opět ryba a hbitě plavala do hlubší vody. Surfík se proplétal do nejhustšího rákosí, aby se tam se ve skrytu proměnil a mohl vyrazit za kamarády. Meluzína ještě chvílku

špásovala s rádcem, ale když se nad hladinu vynořil Pán zpívající vody a rádce k němu zamířil jako omámený, vyklidila pole.

Nahoře na kameni bylo smutno. Obě princezny plakaly a ani Čumáček je nedokázal utěšit.

„Co si počneme?“
naříkala Amálka. „Tátu nám
začarovali, máma je

zakletá...“

„Nebreč. Ještě pořád máme babičku,“ utřela si slzy Diana. „A pak – ty přece umíš zpívat stejně krásně jako náš táta.“

„A dnes v noci bude úplněk,“ dodal Tomáš.

„Taky jsme získali perlový amulet,“ připojil se vodnický kluk. „Škoda, že

jsem ho královně nemohl navléknout, než ji vzal Pán zpívající vody za ruku. Teď je pozdě. Omámení zruší jedině zpívání s harfou.“

„Vy vážně chcete...?“
vyděsila se Amálka.

„Nic by se ti nemělo stát. Zpívat umíš, amulet máš a naši noví kamarádi tě doprovodí,“ naléhala na sestru Diana.

„Ne! Já ne... promiň...
nezvládnou to,“ roztrásla se
Amálka.

„Škoda,“ vzdychla
odevzdaně Diana. „Takže se
vrátíme na hrad a všechno
povíme babičce.“

„Dostaneme zaracha,“
špitla nešťastně Amálka.

„A až se královna
Ludmila dozví, že jsem vás

tajně odvedl z hradu, budu po nádvoří skákat jako ropucha.“

„Babička umí čarovat?“
povytáhla obočí Diana.

„Nevím, ale moc bych za to nedal,“ starostlivě nakrabil čelo Tomáš.

Pomalou se loudali ke kočáru. Tomáš šel napřed, aby zapřáhl koně. Jen Čumáček odmítl nasednout

a běžel vedle vozu. Vodnický kluk se posadil k Tomášovi na kozlík a u nohou se mu tvořila loužička vody.

Vystoupil před hradem a při loučení podal princeznám do kočáru oba řetízky s perlami.

Rozhovor se starou královnou nebyl zdaleka tak zlý, jak se obávali. Byla velice šťastná, že se vnučky v pořádku vrátily a špatným zprávám naslouchala mírně

zamračená se staženými rty. Nakonec prohlásila, že se o všechno postará, i kdyby to s rodiči nedopadlo dobře. Mezitím nechala přinést večeři, do které se hladové princezny pustily s velkou chutí. Tomáš by se nejraději cpal stejně jako ony, ale strach z královny přetrvával, takže jen uždiboval malé porce a snažil se neupoutat její pozornost.

„Abychom si ujasnili pravidla, moji milí,“ řekla královna Ludmila, když dojedli, „od zítřka nikdo z vás neopustí hrad bez mého svolení. Dopolední čas bude vyhrazen studiu a odpoledne se můžete věnovat zájmovým aktivitám, ale vždy s dozorem někoho dospělého. Smíte jezdit na koni, pracovat v zahradách, vybrat si ruční práce, které vás baví, či nějakou sportovní hru na

nádvoří. Tohle vše platí i pro tebe, Tomáši, dokud se nevrátí tvůj otec a nepřevzme za tebe odpovědnost. Je vám to jasné?“

„Ano,“ odpověděli trojhlasně a obě princezny si oddechly, že mají pohovor s babičkou za sebou.

Tomáš vystoupal do věže a bez převlékání sebou plácl

do postele. Usnul dřív, než si vzpomněl, že by měl nakrmit Čumáčka. Pes chvíli klepal miskou, ale když Tomáš nereagoval, natáhl se vedle postele a rovněž usnul.

Když se v noci otevřely dveře, nespokojeně zafuněl. Protože však poznal Dianu, ani nezaštěkal.

„Tomáši!“ lomcovala princezna svým kamarádem

a dalo jí hodně práce ho probudit.

„Co je? Vždyť je ještě tma,“ protestoval nevrle.

„Amálka je pryč!
Utekla!“

„Řekni babičce, ať ji hledá někdo jiný. Já jsem strašně unavený.“

„Zatraceně! Prober se

už! Copak tě nenapadá, kam šla? Obě perly zmizely.“

„No nazdar!“ vyskočil Tomáš z postele, když mu konečně došlo, co se děje.

„Babička by se zbláznila, kdyby zjistila, že je pryč. Musíme ji rychle najít a do rána se vrátit na hrad.“

„To se snadno řekne, ale hůř udělá,“ ušklíbl se Tomáš.

„Pojď za mnou,“ zavelel a vedl princeznu Dianu dolů přes kuchyňský sklad, kde ukradl klíče od zásobovacích dveří.

Vyplížili se ven. Tomáš vedl Dianu k pastvině, kde bylo ustájeno několik koní. Dva osedlal a pomohl princezně nahoru. Šaty zdaleka nebyly tak pohodlné pro jízdu jako klučičí převlek. Zamířili ke známé lesní cestě.

Čumáček vycítil, že se musí chovat nenápadně a tiše vyrazil za nimi. Ačkoliv dojeli až k tábořišti, Amálku nikde nezahlédli.

Kdyby nesvítil úplněk, těžko by ve tmě hledali cestu na vyhlídku.

„Tak co? Zahlédla jsi ji někde?“ mhouřil oči Tomáš.

„Možná se něco

pohnulo, ale přes keře tam není pořádně vidět.“

Upřeně sledovali jezero a málem nadskočili, když jim do uší zahvízdala meluzína.
„Ráda vás tu vidíím.“

„Honem nám pověz, co se děje dole,“ vybídl Fialku Tomáš.

„Na mělčině u vodopádu jsem zahlédla harfičku a teď

k ní Surfík vede princeznu.
Za chvíli by měla začít
zpívat.“

Napjatě čekali, jestli
něco zaslechnou, ale byli od
jezera příliš daleko.

„Letíím ji zkontrolovat,“
hvízdla meluzína a opustila
je.

Amálka třesoucí se
rukou sáhla do vody po

stříbřité siluetě malého
strunného nástroje.

„Zpívej,“ vybídl ji
Surfík.

Nejistým hlasem
zanotovala první písničku.
Jako by jí harfička sama
vklouzla do ruky a její něžný
zvuk se okamžitě připojil ke
zpěvu princezny. Amálku
ovládla radost a začala zpívat
hlasitěji. Vodnický kluk ji

postrkoval blíž ke břehu. Nyní svou sestru zahlédla z vyhlídky i Diana. Zmocnila se jí nervozita. Sice Amálku neslyšela, ale vycítila, jak její bojácné dvojče zaváhalo v okamžiku, když se nad hladinu začaly vynořovat bledé postavy. Vší silou držela palce, když už jinak své sestře pomoci nedokázala.

Amálka vykročila

k jedné postavě a vzala ji za ruku. Obě se pomaličku brodily ke břehu. Surfík do nich zezadu žd'uchal candátí hlavičkou, ale ke zrychlení je nepřinutil. Jakmile vystoupily na písčitou pláž, harfička se rozplynula ve vzduchu.

Amálka se vzpamatovala a vší silou táhla mámu pryč od vody. Surfík se proměnil v kluka se zelenými vlasy a zezadu je postrkoval.

„Zastavila se... To né!

Ona se zastavila,“ rozbušilo se Dianě srdce při pohledu na pomalý průběh záchranné akce. Vtom se zapojila i meluzína a obě postavy pod jejím prudkým poryvem popoběhly o pěkný kousek dál od vody. Amálka se Surfíkem napnuli veškeré síly, jenže už jim jich moc nezbývalo. Vtom jakési černé zvíře popadlo královnu Annu za šaty a bezohledně ji vleklo

do bezpečí.

Diana s Tomášem se rozběhli dolů, klopýtali přes kameny a nezpomalilo je ani trnité křoví, kde princezniny šaty utrpěly nenapravitelnou škodu. Konečně se všichni shledali v blízkosti tábořiště. Královna Anna se rozplakala štěstím, že své dcery vidí živé a zdravé. S uslzenýma očima poděkovala všem svým zachráncům včetně Čumáčka.

„Měl jsem vzít víc koní,“
vzdychl Tomáš, když se
museli po dvou uvelebit do
sedel. Vodník a meluzína se
nenápadně vzdálili a nechali
lidi, ať si s tím nějak poradí.

Děti i s královnou Annou
se chystaly potichu vplížit do
hradu a překvapit babičku až
ráno u snídane, jenže plán jim
nevyšel. Stráže na hradě byly
v plné pohotovosti a stará
královna se mračila v postoji

generála u hlavní brány. Nepochybně se chystala spustit hromobití. Jenomže pak její pohled padl na královnu Annu a bouřka se z její tváře úplně vytratila.

Anna se usmívala a vzala své dcery kolem ramen, aby je osobně uložila ke spánku. Když u nich objevila dvě naprosto stejné perly, zarazila se. „Která je ta pravá?“

„My nevíme,“ svorně pokrčila dvojčata rameny. „Musíš se zeptat Surfíka.“

Ráno se snídaně podávala pozdě, protože všichni zaspali. A málem se protáhla až do oběda, než si pověděli, co všechno je potkalo. Královnu Annu nejvíc polekaly řeči o tom, že rádce poslal na tatínka kouzlo a Bubo Bubák ho chce sezobnout. „Nedá se nic

dělat, musíme se okamžitě vypravit zpátky domů,“ rozhodla a požádala kuchaře, aby jim oběd zabalil s sebou.

Na zámku panoval zmatek. Chyběli lidé, které z města vyhnal nový zákon a ti, co tu zůstali, byli bezradní.

„Kde je král? Kdo tady místo něj rozhoduje? Proč jste mi neposlali zprávu?“

zlobila se královna.

„On to tady řídí,“ ukázali lidé svorně na Bubo Bubáka, který se rozvaloval na královském trůně. Když bývalý sokolník spatřil královnu Annu s dětmi a chůvou, bleskově se proměnil ve výra a vylétl otevřeným oknem.

Královna se svými princeznami prohlédla celý

zámek, ale po panu králi jako by se slehla zem, jen v jídelně zmateně poletoval barevný motýl.

„Jak poznáme, jestli je to opravdu náš táta?“ nedůvěřivě pozorovala motýla Amálka.

„A jak ho vysvobodíme?“ obrátila se Diana na mámu.

„Pro začátek nanoste do jídelny věci, které má táta rád. A já teď nechám zrušit náš poslední zákon, aby se mohli vrátit domů všichni, kdo k nám patří.“

Princezny se okamžitě pustily do práce. Přinesly do jídelny pohár tátova oblíbeného vína, povidlový koláč, knížku, kterou našly rozečtenou u tátovy postele, královskou korunu, loveckou

a sokolnickou výstroj,
šachovnici, obrázky, které
tátovi naposledy namalovaly
a na fikus pověsily obě perly
na řetízku.

„Napadá tě ještě něco?“
rozhlížela se po výstavce
oblíbených předmětů
Amálka.

„Ještě by tu měl být tátův
kůň. Ale jak ho sem dostat?“
zvažovala Diana.

„Pana krále mám ráda,
ale koně sem tahat nebudete,“
zatrhla jim poslední nápad
zadýchaná chůva, která se
pokoušela na princezny
dohlížet.

Dva dny se všichni
snažili přilákat královu mysl
z motýlí podoby zpět do
lidské existence. Ale marně.
Motýl poletoval po kuchyni
občas nasál kapku sirupu
a neustále hledal cestu ven

z okna. Amálka trpělivě četla úryvky z různých knih nebo mu zpívala, ovšem Diana samou nervozitou nevydržela v klidu.

Vyběhla na zahradu, a když nebyl nikdo v dohledu, začala se vztekat, nahlas nadávat a používala ta nejsprostší slova, která znala. Nad květinami se třepetal další motýl, což ji rozzuřilo ještě víc.

„Vypadni ty motýlí zmetku, mám už motýlů plný zuby.“ Urvala pár nejdelších květin a zuřivě jimi honila motýla po celé zahradě.

„Jestli odtud nevypadneš, udělám ti z křidýlek cupaninu a rozmáznu tě jako švába! Počkej! Jen co tě chytím!“

Jak nedávala pozor, zakopla o zvýšený obrubník, upadla a rozrazila si koleno. Odhodila kytky, chytla se za

bolavé krvácející místo
a rozbřečela se. Najednou
motýla zahalila mlha a z ní se
vynořil táta. Zmateně se
rozhlížel, až mu padl zrak na
uplakanou Dianu.

„Copak se ti stalo?

Uhodila ses? Ukaž!“ odtáhl jí
ruku z poraněného kolena.

„Tati?!“ kulila na něj oči
princezna.

„Copak je?“

„Kde ses tu vzal? Ty jsi nebyl ten motýl v jídelně?“

„Co to plácáš?“ sevřel svou hlavu v dlaních král, jako by ho bolela.

„Málem jsem tě přizabila.“

Král si chvíli mnul čelo, zhluboka se nadechl

a nakonec se podíval na dceru s úsměvem: „Já už si vzpomínám, už vím, co se stalo. Ten darebák Bubo Bubák mě začaroval. Přinesl mi dopis a na tvoji zlatou mašli mi nakapal nějaký magický lektvar. Najednou ze mě byl motýl a já zapomněl, kdo jsem.“

„Jenomže to nevymyslel Bubo, ale náš rádce. Unesl mě a Amálku a naši mámu

předhodil Pánovi zpívající vody.“

Král zavtěl hlavou:
„Vaše máma pořád nosí
perlu...“

„Ale kdepak,“ skočila
mu do řeči Diana, „perlu jí
rádce ukradl a nahradil ji
obyčejným šperkem.“

„Takže máma je zase
u toho jezerního zmetka?!“

„Není. Amálka ji spolu s našimi novými kamarády vysvobodila.“

Král znovu potřásl hlavou, jako by chtěl myšlenky setřást na správné místo: „Zdá se mi, že jsem prošvihl spoustu událostí, nějak pomalu mi to myslí.“

„Hlavně že ses vrátil, tati!“ Diana ho pevně chytila kolem krku. „Všichni jsme si

mysleli, že jsi ten motýl, co poletuje v jídelně. Amálka mu zpívá, kuchař nosí tvé oblíbené dobroty a máma se bojí do jídelny chodit, prý by ses nemusel vrátit, kdybys ji tam viděl. Vy už se nemáte rádi?“

„Máme se rádi, jen jsme na to nějak pozapomněli. Nejspíš je čas to napravit.“

Diana se zavrtěla:

„Máma zrušila tvůj poslední zákon, aby se k nám mohla vrátit Doremilka. Nebudeš se zlobit?“

„Nebudu. Vlastně ho dával dohromady rádce a já víc důvěřoval jemu než mámě, což byla chyba. Velká chyba.“

„Bezva, tati. Takže já zaběhnu do kuchyně a pustím našeho opravdového motýla

na zahradu.“

„Počkej, Andy,“ zadržel ji táta, „není to opravdový motýl, ale můj komorník. Víš, jak je krátkozraký? Viděl jsem ho, jak přišel do mé komnaty, našel na zemi dopis s tvou mašlí, strčil si ho těsně před nos a stejně jako já se nadechl magického lektvaru.“

„A co má rád tvůj komorník, abychom ho

přilákali do světa lidí?“

„Nejradši má jalovcovou z mého sklepa. Skočím pro jednu láhev, třeba to pomůže. Ta zatím běž do jídelny a řekni Amálce, že pro ni máš překvapení. Za chvíli tam dorazím.“

Diana se rozzářila a spiklenecky mrkla na tátu. Úplně zapomněla na rozbité koleno a rozběhla se zpátky

k zámku. Za sebou zahlédla zvláštní stín. Zarazila se, rozhlédla, ale nikde se nic nehýbalo. Rozběhla se chodbou a vpadla do jídelny.

Amálka nechápala, proč je její sestra najednou tak veselá, když se ještě před chvílí vztekala. Diana ji však napínala, ačkoliv měla tisíc chutí všechno prozradit.

Náhle ucítila závan

vzduchu a ohlédla se.

Z chodby za ní do jídelny přilétl velký výr. A hned se hnál po motýlovi.

„Jedeš, ty jedna potvoro!“ popadla Diana tátův rybářský prut a začala výra honit.

„Pomóc, pomóc,“ zpanikařila Amálka, „on nám sezobne tátu!“ Do jídelny okamžitě vrazili všichni, kdo

byli v doslechu a začali výra vyhánět. Jenže tím poplašili i motýla a chvílemi se zdálo, že ho výr skutečně uloví.

V příštím okamžiku vtrhl dovnitř král, ze stolu, kde byly vystaveny jeho lovecké, sokolnické a rybářské předměty, sebral síť a než se výr vzpamatoval, měl ji přehozenou přes hlavu i křídla. Král ho z ní vymotal, nasadil mu zaslepovací

čepičku a připoutal ho ke královské židli.

„Už se vrátil můj druhý sokolník?“ zeptal se přihlížejících. Když přikývli, dodal: „Zavolejte ho, ať zavře výra do pevné klece. A kdyby se náhodou někdy proměnil v člověka, postarám se, aby mu jako zrádci vysázeli na pranýři pětadvacet.“

Ve dveřích jídelny se

objevila královna. Její muž se začal usmívat, ale nejdřív nalil do mělké misky kapku jalovcové. Motýl se třepotal stále blíž a blíž. Málem dolétl až k misce, když tu se kolem něj zamlžilo a opět tu stál králův krátkozraký komorník.

I královna Anna zářila jako sluníčko. Zvolna došla ke svému muži. „Omlouvám se,“ šeptl jí do ucha pan král. „Taky se omlouvám,“ usmála

se na něj a bez ohledu na obecenstvo se políbili.

Dvojčata po sobě mrkla a zdvižený palec nahradil všechna slova.

Zazvonil zvonec a od té doby měly všechny neshody v královské rodině šťastný konec.